

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har anført, at undtagelserne i dekret af 3. oktober 2001 fra *Ministro dell'ambiente e della tutela del territorio* (Ministeriet for miljø og beskyttelse af territoriet), finder anvendelse på forskellige tilfælde, som ikke dækkes af undtagelsen i forordning nr. 2037/2000, og at anvendelsesområdet for disse undtagelser således er væsentligt videre end tilladt i henhold til forordningen. For så vidt som de italienske bestemmelser giver mulighed for at anvende hydrochlorfluorkarbon (HCFC) i brandslukningsmateriel i tilfælde, som ikke er tilladt i henhold til forordning nr. 2037/2000, er bestemmelserne i strid med fællesskabsretten.

(¹) EFT L 244 af 29.9.2000, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse
afsagt den 14. maj 2004 af Østre Landsret i sagen Marius
Pedersen A/S mod Miljøstyrelsen**

(Sag C-215/04)

(2004/C 190/12)

Ved kendelse afsagt den 14. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. maj 2004, har Østre Landsret i sagen Marius Pedersen A/S mod Miljøstyrelsen forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal udtrykket »Hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g, ii), i Rfo 259/93 (¹) forstås således, at en godkendt indsamlingsvirksomhed ikke automatisk kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse?

I bekræftende fald ønskes oplyst, efter hvilke kriterier en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse.

Kan kriteriet være, at affaldsproducenten enten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde eksport af affaldet?

2. Giver artikel 7, stk. 2, sammenholdt med stk. 4, litra a, navnlig første og andet led, i Rfo 259/93 mulighed for, at afsendelseslandets kompetente myndigheder gør indsigelse mod en konkret ansøgning om tilladelse til eksport af affald til nyttiggørelse, hvis der ikke foreligger oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet?

3. Skal artikel 6, stk. 5, 1. afsnit, i Rfo 259/93 forstås således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der kun er tale om affald af én konkret angiven art; f.eks. »elektronikskrot«?

4. Skal artikel 7, stk. 1 og stk. 2, i Rfo 259/93 forstås således, at fristen i artikel 7, stk. 2, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger?

I benægtende fald ønskes oplyst, hvilke oplysninger en anmeldelse skal indeholde, før den i artikel 7, stk. 2, anførte frist på 30 dage begynder at løbe.

Har overskridelsen af svarfristen på 30 dage den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger?

(¹) Rådets forordning af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, EFT L 30, s. 1